

je jasno, da je to vprašanje zvezano z »biti ali ne biti« imperialističnega sistema samega. Vsak poskus reševanja tega vprašanja na bazi imperializma vodi le še k večjemu zapletanju nasprotij. To nam je najbolj drastično dokazal češko-sudetski problem.

Skratka: danes stoje vsi bojevniki za osvoboditev zatiranih narodov pred alternativo: ali v fronto antiimperialističnih demokratičnih sil za neodvisnost svojega naroda ali z antidemokratičnimi silami proti svojemu lastnemu narodu. Tako so nacionalno osvobodilna gibanja nujno postala naraven zaveznik splošnih demokratičnih prizadevanj sodobnosti.

KONEC FEBRUARJA

Lojze Krakar

Še vedno sonce ni prižgalo sveč
pred oknom, polnim daljnih rož, še vedno
prihaja pozno in gre zgodaj leč
in je blede kakor mrlič sred sveč,
da včasih zdi se kot mrtvo za vedno.

Še vedno ptiči hodijo beračit
drobtinice, ki jih škopó delimo,
in vsi, o bog, smo z njimi vred berači
za ščep toplote pred to mrzlo zimo,
pustí, čeprav je pust že zdavnaj mimo,
in polni sanj, da bo še kdaj drugače.

Še vedno je, ko da nikjer nikoli
bilo ni sonca, rož in ne pomladi,
ko da na vek so mrtvi zvezd zakladi
in ko da mlad ni bil nihče nikoli,
ko da nikoli niso se ljubili
ti mrtvi ptiči, ki čemé tu sami,
tak daleč preč od toplih rodnih gnezd.

O težko mu, kdor zdaj je sam na svetu,
kdor v svojem kotu kot berač drobtine
drobi spomine, da od njih živi,
in bolj ko mraz mrazi ga strah, da dni
te žalostne bo sam morda i k letu,

o grenko mu, kdor zdaj v samoti umira,
a smrti ni; težko mu, kdor zboji
se v ječi jutra zdaj že za večera
in v njem kot luč življenja ugaša vera
v rešitev, ki je kdaj tak dolgo ni — —
— — — — —
— — — — —

Zato stecite se, ve temne ure,
in vstani, sonce, da tvoj žar prižge
te mrtve sveče, o sklenite, ure
in muke, se mu, kdor v temnici mre,
naj tudi ptica skoraj spet na cvetu
osutem zrn in v zemlji črvov uzre,
in kdor zdaj sam je, žalosten na svetu,
spet zve za up, da gre in mine vse.

SONCE VZHAJA IN ZAHAJA

Mimi Malenšek

Pravzaprav se te zgodbe nerada spominjam, kajti vsakokrat, kadar mislim na Dušana in na vse tisto, kar se je zgodilo, mi je tesno pri srečanju, loteva se me celo občutek nekakšne krivde. Zelo prizanesljivo moram soditi o sebi, posebno če sedi zraven mene Sandi, kakor nocoj. Kradoma ga pogledujem, on pa niti ne opaža mojih pogledov. Čisto se je poglobil v branje. Pred seboj ima strokovno knjigo in pogloblja se v zamotano konstrukcijo nekakšnega stroja. Njegova močna moška roka z izrazitimi členki bega s konico svinčnika od skice do skice in morebiti je čisto pozabil, da sedim na kavču jaz, njegova žena, in mu pletem volnen pulover z lepim vzorcem. Na mizi pod velikim senčnikom gori luč in mu meče svetlobo ravno na obraz. Zelo izrazito lice ima, ostro rezana usta, vozličaste mišice ob ustnih kotih, oči nekoliko pregloboke pod gostimi obrvmi, visoko čelo mu že prepregajo gube in lasje, oh, Sandi nima potrpljenja, da bi si jih lepo uredil, razkuštrani so, kot pri umetnikih prejšnjih desetletij, čeprav je strojni inženir. Ne bi upala trditi, da je lep, toda od njega veje zdrava moč in toplina brez mehkužnosti, to je bilo, kar me je pripeljalo k njemu. Od njega veje edinstven, moški vonj,